

Мара. Но казвай, братко, азъ искамъ да те чуя. Азъ искамъ да ти олекне! Азъ съмъ готова... съ какво бихме те обезсирили въ бж-

И. /Покураженъ/ Ей до века всички обмисляхме какво да правимъ съ войната... Всички намиратъ, че сме слаби и че трѣбва да склѣчимъ миръ. А да склѣчимъ миръ, трѣбва /замълчава и сменя погледъ о по- да /.

Мара. Добръ. Послѣ?... и войнѣ могатъ да утѣшатъ.

И. /Само я погледва/. Она бѣла само думи!

Мара. Нищо не разбирамъ, Нѣщо страшно трѣбва да е станало, но... /хваща рѣдѣтъ му/ Милый братко!

Такава жертва!

И. /Прѣсича го/ Жертви!- Да! когато България е въ опасност и за да бѣде спасена трѣбватъ жертви-азъ мисля, че у насъ нѣма да се на мѣри човѣкъ, който не би сторилъ всичко за нашия роденъ кѣтъ! Азъ съмъ жена, но ако стане нужда - и азъ нѣма да остаа безучастна на тоя зовъ! Нѣщо повече! ако би могло - азъ самичка бихъ дала всичко, Защото жертвитѣ на едного сѣ нищо прѣдъ страданието на е единъ цѣлъ народъ!.

И. /Хваща рѣката ѝ и въ омаление издига очи/

Мара. /Доловила, че думитѣ ѝ разведрия чело на брата ѝ - продължава/ Да братко! Христосъ - единъ Богъ - не отбѣгна смъртта, защото искаше да избави човѣчеството; Петръ бѣ разпнатъ на кръстъ за да за пази Християнството - зацо тогазъ ние да не дадемъ всички жертви за да завардимъ земята си, която ни е откѣрмила и прѣдъ която ние имаме задължения!

И. /Става, цѣлува сестра си/ Благодаря ти, мила сестро! сега ми отлекна!

Мара. /Въодушежено/ Така братко!- Вѣди спокоенъ! отпѣди вече тия черни мисли.

И. Азъ искамъ да те чуятъ боляритѣ. Нека чуятъ и видятъ великодушие.

И. Готова съмъ да говоря прѣдъ цѣлъ свѣтъ; защото азъ немога да гледамъ тѣгитѣ на брата си, безучастно!

И. /Несхваналъ послѣднитѣ ѝ думи, дръзва звънчето/ Влиза Тихомиръ. Урада потегля за Тарново. Помисли, по-

И. Нека влѣзатъ боляритѣ. Кажи да бѣдатъ готови пратеницитѣ на Мурада.

И. /Хваналъ рѣдѣтъ на Мара/ Незнамъ, сестро, съ какви думи да въз-